

תדריר

חובה לראות:

תל אביב: קן הקוקיה, חליי הקסם, שלושת ימי הקונדור.

רוברט רדפורד ב"קונדור" לראות!

ירושלים: קן הקוקיה, סרט מתוק, אמריקאי בפרו.
חיפה: זהות גנובה, שלושת ימי הקונדור.

תל-אביב

*** **קן הקוקיה** (פאר, ארצות הברית) — עימות בין עברייני המתחזה כמטורף לאחות ראשית בבית-משוגעים, כמשל על האדם הנאבק על עצמאותו נגד המימסד. הישג מזהיר של הבמאי מילוש פורמן והשחקן ג'ק ניקולסון.

*** **חליי הקסם** (סטודיו, שוודיה) — עיבוד רענן ומקורי של האופרה הימפורסמת של מוצרט להצגה מצולמת. המעבד: אינגמר ברגמן. סרטי-חובה לי אוהבי מוסיקה.

*** **נהג מוניות** (צפון, ארצות הברית) — תיאור מסורט של חיי צעיר, אשר הפחד מן הבדידות והאלמוניות הופך אותו פסיכופט מושלם. מצליח היטב כמחקר פאתולוגי, בעיקר בזכות רוברט דה-נירו בתפקיד הראשי, אבל יומרותיו הכלל-אמריקאיות מגונמות מדי.

*** **שובבה שכזאת** (דקל, צרפת) — בלונדית מפולפלת חודרת כרוזיסערה לחייו של מומחה לבשמים מתבודד ושונא המימסד. קומדיה חביבה עם איוו מונטאן וקאתרין דנב.

ירושלים

*** **סרט מתוק** (ארנו, צרפת קנדה) — דו"אן מאקאבייב מביע את שאט-הנפש שלו מן המיזרח והמערב גם יחד, בסרט בעל דימויים עזים ביותר, הדורש מן הצופה ידע והשכלה, אך מספק לו תמורה מלאה על כך.

**** **אמריקאי בפאריס** (ירושלים, ארצות-הברית) — מן הסרטים הימוסיקליים המפורסמים ביותר, שילוב מוצלח ביותר של בימוי (וינסנט מינלי) עם כוריאוגרף-רקדן-שחקן (ג'ין קלי), חן נעוריים (לסלי קאלון) ומוסיקה של ג'ורג' גרשווין. בקיצור, חוייה.

חיפה

*** **זהות גנובה** (אורלי, איטליה) — משכיל שאינו רוצה להתבונן עוד בעולם מן הצד, שואל זהותו של סוהרינגשק ומנסה בלי הצלחה, לשנות גם את אישיותו בהתאם. סרט מורכב ומרתק של מיכלאנג'לו אנטוניוני, עם ג'ק ניקולסון.

*** **שלושת ימי הקונדור** (מורי, ארצות-הברית) — פקיד קטן בסני אייאי כימעט שנרמס עליידי המכונה הענקית שבה הוא עובד, כשנוכחותו מסייעת לה. התקפה מוחצת על פולחן הישגיות והביטחון, עם רוברט רדפורד בתפקיד הראשי.

א אידישע

נואכע

התחנה הבאה, גרינוויץ' וילג' (בן-יהודה, תל-אביב, ארצות-הברית) — אולי המוצלח

בסרטי של פול (הארי וטונטו) מאזורסקי, המגובש ביותר מבחינה סיגנונית ורעיונית, והפחות-מתחנף ביניהם לאותיות ולציפיות הקהל.

לסיפור יש ניחוח אוטוביוגרפי חזק. צעיר יהודי (לני בייקר) בן 22, עוזב את בית הוריו בברוקלין, בתחילת שנות ה-50 (בלי נוסטאלגיה אי-אפשר), מלווה במחאות הקולניות של אמו (שלי וינטרס), שאינה מבינה מה יש לו לחפש מחוץ לבית, ובשתיקתו של אביו (מייק קליין), שי הבין כבר מזמן כי בביתו מוטב לו לנצור את הלשון.

הצעיר עובר להתגורר ברובע האמנים, גרינוויץ' וילג', לומד דראמה, עובד בחנות-מעדנים כדי להתפרנס, מבלה עם הבוחמה בסביבה, מפגיש את ידידתו להריון ומגייס את הכסף הדרוש להפלה. ובסופו של דבר הוא מגיע לקראת סוף הסרט, לתפקידו הדוממתי הראשון, בסרט. כל זה דומה למדי לנעוריו של איירווינג (כך קראו לו פעם) מאזורסקי, בן המישפחה היהודית מברוקלין, שאכן החל דרכו כשחקן והופיע, בין השאר, באחד הסרטים המוקדמים של סטאנלי קובריק.

יוצאת מן הכלל היא דמות האם, שבה נותנת שלי ויני

בייקר, גרין, פרגס, ברנר ווקן

סרט פורקן לעצמה בהנאה רבה ודמותה, הנעה בין נוד-ניקיות למחול צ'ארלסטון סוער, גובלת לעיתים בקאריקטורה. אולם תנופתה של השחקנית ומירצה השופע מחפים על כך, והסרט כולו חביב, ועשוי בטעם. זהו אוסף-זיכרונות מתקופים-מרים של ימי-נעורים, המסופרים בחינך.

גורל בעקבות

האדם

התפרצות רגשות (לימור, תל-אביב, ארצות-הברית) — סרט זה חייב לשלם תמלוגים לכמה וכמה

סרטים, שמהם סחב את רעיונותיו ללא בושח. מאדם בעיקבות גורלו הוא לקח את שני הצעירים הנוודים על פני הדרום, מאמריקן גראפיטי הוא נטל את הנוסטאלגיה ואת הכותרת האחרונה, מבראש מורס שאל את אווירת העיירה של אמריקה התיכונה. שאילות צנועות יותר נעשו בסרטים נוספים אולם, באורח מופלא למדי מצליחים ריצ'רד קומי-פטון, שביים את הסרט, ומאקב באר, שחקן, כתב ומשחק באחד התפקידים הראשיים, להביא לעולם פג הנופל מכל היצורים שהוא מנסה להידמות להם.

סיפורם של שני צעירים הנוודים על פני הדרום הגויני, ב-1954, בחברת נערה, ימים אחדים לפני גיוסם, ונח-שדים עליידי שוטר ברצח אשתו, רווי כל-כך הרבה מיק-ריות, עד שאי-אפשר להאמין לשום פרט בתוכו, למרות הכותרת ההתחלתית המכריזה שתדובר בסיפור אמיתי.

אם לא די בכך, נזקק הסרט לשעה תמימה כדי להציג בצורה משעממת לגמרי, את הדמויות הראשיות בו, שהן חסרות עניין אפילו לחמש דקות. ואשר לנוענות המסתתרת מתחת לפני השטח בבני הדרום, ליומרות פסיכולוגיות מגור-בבות המתיימרות להתמודד עם בעיותיו של רוצח פסיכופט,

ג'סי וינט — חשוד חף מפשע

המתנקס באשת שוטר משום שהוכה פעם במיטרה, או לניסיון האומלל להגיע לטרגדיה אמיתית, כאשר הצופה צריך לחלק אחדות בין השוטר שרעייתו נטבחה באכזריות, לבין הצעירים הנרדפים על לא עוול בכפם — כל זה קלוש מכדי שיבקש התייחסות.

סוס

נושתין בקשת

לופו בניו-יורק (חוד וסינרמה, תל-אביב, ישראל) — מי שסבור כי מראה סוס המשתין על ראשו

של שוטר הוא הומור מעודן, יתגלגל מצחוק בסרט זה. מי שליבו היהודי החם נצטב למראה בעל-עגלה המזכיר לסנטור אמריקאי כי אסף פעם כסף עבור אמו החולה, בעיירת-מולדתם המשותפת, ומשום כך חייבת ארצות-הברית לתת היום כסף למדינת ישראל, ירוץ לראות את יצירת-המופת החדשה של בועז דוידזון. ומי שמאמין כי בדיחה קול-נועית צריך להכין עד שכל הצופים יודעים למה לצפות, ולחמשיך עד שכל הצופים שכחו כבר מה היתה הפואנטה, שיתן לסרט הזה פרס איכות.

כל האחרים, רשאים להזדעזע ולהיחרד מחדש בפני המוצר חקרי, בסלחנות רבה, "הסרט הישראלי", זאת, בתנאי שחס אמנים די חצוצר כדי לטעום מן התבשיל האחרון של בועז דוידזון (שנרקה על סמך תסריט של שימעון ישראלי), והמצטיין בכל התכונות הנלוות של יצירות מפוארות קודמות כמו סנוקר וצירלי וחצי. אותה בדיחות-דעת אינפנטילית, הדורשת בכל תוקף נוכחות של בורעקאס מול גליטע-עייש (הפעם ברוטב תפוזים, לעדיני-החין), אותה האדרה נפלאה של הטפילות המיקצועית, שבה כל בטלן גיבור וכל עבודה חטא, אותה שנינות דקה בשימוש העדות השונות, היוצאת מן ההנחה שכל מה שנא-מר במיבטא תימני, למשל, חייב להיות מצחיק, אפילו אם זו האיוולת הגדולה בעולם.

יהודה ברקן — לופו במסע

אפשר להוסיף על כך בימוי מסורבל, המחמיץ את העיתוי של מרבית ההלצות (!) החזותיות, מישחק גס, רוי עש וקולני, ותסריט שמסרב במשך מחצית הסרט להתי-קדם, וכשהוא כבר זו קדימה, זה נעשה בשיהוקים וגיהור-קים. מה, אם כן, נותר? סרט ישראלי אומיני, מן הסוג שמקבל תמיכה נאה ממישרד-המיסחר-והתעשייה, והעוזר לקבור את הקולנוע הישראלי עמוק באדמה.